

усещането за подобна извисеност на *прозореца* у Яворов е запазено и в поемата „Нощ“ и в късното „В часа на синята мъгла“. В поемата „Милица“ (1900), която можем да изчетем като неуспешна дуплика на виртуозно създадената „Калиопа“, *прозорецът* отново присъства, и то отново за сметка на липсващата *врата*. Сега обаче той „гледа“ отвън навътре, т.е. семантичната му функция съвпада с тази на *окото* на лирическият говорител, педантично изследващо външното и вътрешно състояние на главната героиня (впрочем в късното „Сенки“ *прозорецът* отново е превърнат в *око* на говорителя, изследващо метафизичната недосегаемост на двете *сенки* – *сянката на мъж и сянка на жена*). На практика в „Милица“ е значеща не липсата на *врата* (едно само по себе си смехотворно твърдение), а отсъствието на срещуположна позиция – т.е. на лирически персонаж-субект, виращ се в уединения *женски свят* и копнеещ да го обсеби.

В „Павлета делия и Павлетица млада“ и в поемата „Нощ“ – два текста толкова контрастни по внушенията си, че съзнанието на възприемателя веднага ги раздалечава в *двата периода* на Яворов, но писани почти едновременно – наистина е възможно да се проследи сложният, дори проблематичен, преход от *вратата* към *прозореца*. В Яворовата „народна песен“ *тежката, кована порта* е вече сериозно, макар и надмогваемо препятствие, изникнало пред активния герой (носещ всички присъщи белези на активно похищаващото *мъжко начало* – *мъжка гръд, ясен глас, орлов поглед, пламенност*). В поемата „Нощ“, в която постоянно се накрънява усещането за *мъжка сила* и непоколебимост на героя, съвсем закономерно образът *врата-препятствие* се оказва нефункционален и е заменен от мнимо аналогичен, обаче противоположен по семантика образ – *зееща, угаснала камина*, отключила сякаш непознат, изпълнен с блянове и кошмари, свят. Лирическият субект не копнее да навлезе в демонично разтворилия се свят, а се оставя без съпротива да бъде въввлечен в него. В този смисъл по-